

POSTANOWIENIE

Dnia 18 kwietnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Myszka

w sprawie z powództwa Ł.T.
przeciwko „R.” Sp. z o.o. S. z siedzibą w G.
o zapłatę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 18 kwietnia 2018 r.,
skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego w O.
z dnia 26 września 2016 r., sygn. akt V Pa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w O. V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 26 września 2016 r. po rozpoznaniu apelacji pozwanej „R.” spółki z ograniczoną odpowiedzialnością S. z siedzibą w G. zmienił wyrok Sądu Rejonowego w O. IV Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 25 marca 2016 r. w ten sposób, że w miejsce zasądzonej tam kwoty 32.194,22 zł zasądził od pozwanej na rzecz powoda Ł.T. kwotę 12.877,69 zł, a w pozostałej części powództwo oddalił.

W sprawie tej ustalono, że powód był zatrudniony w pozwanej spółce na podstawie umowy o pracę od 29 lipca 2010 r. do dnia 30 września 2012 r. na stanowisku kierowcy w transporcie międzynarodowym. W tym zatrudnieniu wykonywał przejazdy samochodowe za granicę, podczas których nocował w samochodzie przystosowanym do noclegu i wyposażonym w zaplecze kuchenne,

łóżko, klimatyzację i inne urządzenia. Za opłacane miejsca parkingowe otrzymywał zwrot od pracodawcy, bez rekompensaty za korzystanie z sanitariatów i toalet oraz ryczałtów za noclegi. Powód nie składał wniosków do pracodawcy o wypłatę ryczałtów, bo pozwany pracodawca nie informował go o takiej możliwości.

W pozwanej spółce obowiązywał regulamin wynagradzania zawierający rozwiązania przyznawania kierowcom ryczałtów za noclegi. W przypadku noclegu za granicą w hotelu potwierdzonym rachunkiem, pracownikowi przysługiwała kwota z rachunku nie wyższa niż kwota z załącznika do rozporządzenia MPPS z dnia 19 grudnia 2002 r. Gdy nocleg był w hotelu, ale bez przedstawienia rachunku, wówczas limit wynosił 25% kwoty z załącznika do rozporządzenia. Trzeci wariant tego regulaminu wynagradzania dotyczył sytuacji, gdy kierowca nie nocował w hotelu, ale w samochodzie i wówczas ryczałt wynosił 10% kwoty z załącznika do rozporządzenia na pokrycie „kosztów sanitariatów”. Warianty 25% i 10% były realizowane na podstawie wniosku oraz oświadczenia pracownika.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd drugiej instancji uznał, że roszczenie powoda należało oceniać w aspekcie postanowień regulaminu wynagradzania obowiązującego u pozwanego. Ponieważ powód nie przedstawił żadnych rachunków, to przysługiwały mu ryczałty za noclegi w wysokości określonej w § 16 ust. 3 regulaminu wynagradzania obowiązującego u pozwanego, tj. odpowiadające 10% limitów ustalonych zgodnie z załącznikiem do rozporządzenia MPPS z 19 grudnia 2002 r. Sąd Okręgowy ocenił, iż to, że powód nie składał na bieżąco wniosków o wypłatę ryczałtów za noclegi, nie pozbawia go prawa do tych należności, ponieważ w regulaminie nie określono terminów składania wniosków o wypłatę ww. należności, ani ewentualnych skutków ich niezłożenia w terminie. W takiej sytuacji pracownik, który domaga się wypłaty ryczałtów po upływie znacznego czasu od momentu zakończenia podróży służbowej nie może rościć sobie prawa do odsetek za zwłokę w wypłacie świadczenia, które może utracić wypłaty tylko w razie upływu okresu przedawnienia roszczenia (art. 291 § 1 k.p.) i skutecznego powołania się przez pracodawcę na jego upływ, co w niniejszej sprawie nie miało miejsca. Ustalając wysokość należności powoda Sąd Okręgowy przyjął za podstawę wyliczenia kwoty limitu za nocleg w walucie obcej, wskazane w opinii biegłej sądowej dla poszczególnych

podróży z uwzględnieniem krajów, do których powód wyjeżdżał, i ustalił, iż łączna kwota należnych powodowi ryczałtów za noclegi za okres objęty sporem stanowi „10% wskazanych limitów, wynosi 12.877,69 zł”.

W skardze kasacyjnej pozwana zarzuciła naruszenie art. 65 § 1 k.c. w związku z art. 300 k.p. w związku z art. 9 § 1 k.p. i w związku z § 16 ust. 3 regulaminu wynagradzania przez błędną wykładnię i uznanie, że skierowane przez pełnomocnika pracownika przesądowe wezwanie do zapłaty ryczałtów z powołaniem się nie na regulamin wynagradzania, ale na przepisy nieobowiązującego w okresie, którego wezwanie dotyczy rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 26 maja 1996 r. w sprawie zasad ustalania oraz wysokości należności przysługujących pracownikom z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju, uznać należało za wniosek pracownika o wypłatę należności z tego tytułu wymagany przepisami regulaminu wynagradzania.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca wskazała na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne, „czy skierowanie przez pełnomocnika nie wykazującego się żadnym pełnomocnictwem do reprezentowania pracownika wezwania do zapłaty, w którym jako podstawy żądania nie wskazano regulaminu wynagradzania ale przepisy rozporządzenia nieobowiązującego w okresie którego wezwanie dotyczy, może być uznane za skutecznie złożony przez pracownika wniosek o wypłatę tych należności wymagany postanowieniami regulaminu wynagradzania”.

Wniosła o uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w O. w całości i oddalenie powództwa w całości wraz z zasądzeniem od powoda na rzecz pozwanej kosztów postępowania za obie instancje oraz kosztów postępowania kasacyjnego, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania temu Sądowi.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie zasługiwała na przyjęcie jej do merytorycznego rozpoznania, gdyż przedstawione zagadnienie do rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy nie zawiera żadnego problemu prawnego ogólnej natury, który w szczególności wymagałby ponownego osądu przedmiotu sporu. Warunkiem skuteczności wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w związku z

występowaniem w sprawie istotnego zagadnienia prawnego jest przedstawienie problemu o charakterze abstrakcyjnym, nierozstrzygniętego w dotychczasowym orzecznictwie i wymagającego pogłębionej wykładni. Takim zagadnieniem prawnym jest zagadnienie, które wiąże się z określonymi przepisami prawa materialnego lub procesowego, których wyjaśnienie ma nie tylko znaczenie dla rozstrzygnięcia konkretnej sprawy, lecz także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw. Przedstawienie zagadnienia prawnego jako uzasadniającego wniosek o merytoryczne rozpoznanie skargi kasacyjnej powinno nastąpić przez sformułowanie problemu prawnego wymagającego rozstrzygnięcia, określenie przepisów prawa, w związku z którymi powstało, i powołanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Dopiero wtedy Sąd Najwyższy ma podstawę do oceny, czy przedstawione zagadnienie jest rzeczywiście zagadnieniem „prawnym” i to „istotnym” (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z 10 września 2014 r., I CSK 729/13, LEX nr 1532950; z 2 grudnia 2014 r., II CSK 376/14, LEX nr 1622307).

Ponadto skarga kasacyjna została oparta wyłącznie na zarzutach naruszenia przepisów prawa materialnego, co oznaczało - z braku adekwatnych proceduralnych zarzutów kasacyjnych, że Sąd Najwyższy był związany ustaleniami faktycznymi oraz oceną zebranego w sprawie materiału dowodowego dokonaną w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Z tych miarodajnych ustaleń faktycznych (art. 398¹³ § 2 k.p.c.), wynikało, że „pracodawca sam przewidział w regulaminie wynagradzania, że kierowcy przysługiwać będzie ryczałt za noclegi w wypadku, gdy nie korzysta on z noclegu w obiekcie takim jak hotel, motel, kwatera itp., czyli także w wypadku noclegu w kabinie samochodu”. Prawidłowo Sąd drugiej instancji uznał, że fakt nieskładania przez powoda na bieżąco wniosków o wypłatę tych ryczałtów, nie może pozbawić go ich wypłaty, skoro w regulaminie wynagradzania nie określono terminów składania wniosków o wypłatę spornych należności, ani ewentualnych skutków niezłożenia ich w terminie. W takiej sytuacji pracownik, który domaga się wypłaty ryczałtów po upływie znacznego czasu od momentu zakończenia podróży służbowej nie może jedynie rościć sobie wyłącznie prawa do odsetek za zwłokę w wypłacie spornych ryczałtów, do których wypłaty mógłby utracić prawo tylko w razie upływu okresu przedawnienia roszczenia (art. 291 § 1 k.p.) i to w przypadku skutecznego powołania się przez pracodawcę na zarzut

przedawnienia, co w przedmiotowej sprawie nie miało miejsca. W tej sytuacji zasądzenie nieprzedawnionych ryczałtów za noclegi i to wysokości jedynie „10%” limitów takich ryczałtów w najmniejszym stopniu nie krzywdzi strony skarżącej, która sformułowała problem prawny, niemający żadnego znaczenia przy wydawaniu zaskarżonego wyroku.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy postanowił jak w sentencji na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.